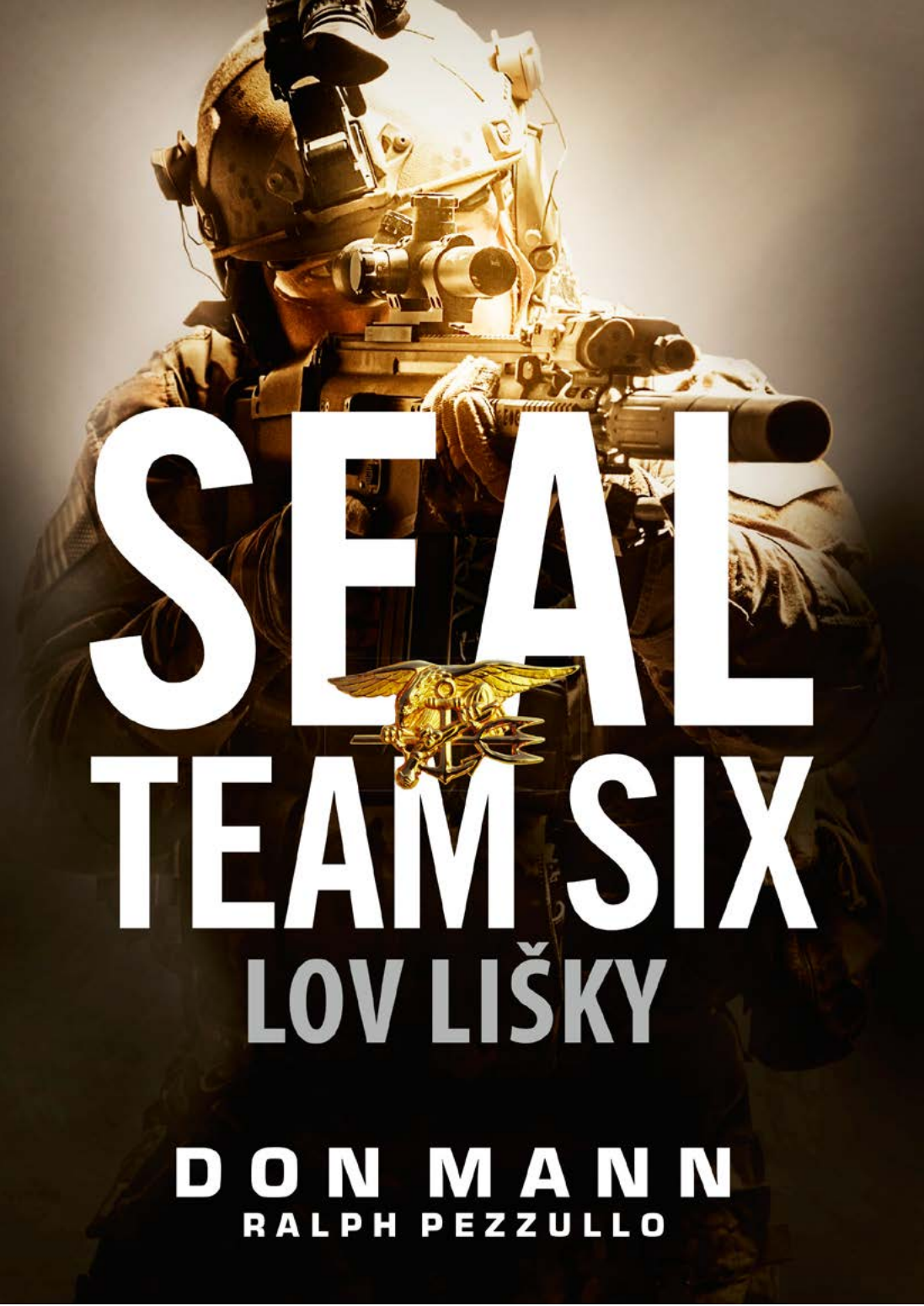

SEAL TEAM SIX

LOV LIŠKY

DON MANN
RALPH PEZZULLO

SEAL Team Six

Lov lišky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Don Mann a Ralph Pezzullo

SEAL Team Six: Lov lišky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

SEAL TEAM SIX

LOV LIŠKY

SEAL TEAM SIX

LOV LIŠKY

DON MANN

A RALPH PEZZULLO

CPress
Brno
2018

SEAL TEAM SIX: LOV LIŠKY

DON MANN A RALPH PEZZULLO

Překlad: Petr Šťastný

Jazyková korektura: Kateřina Hošková

Odpovědný redaktor: Tomáš Krejčířík

Technický redaktor: Radek Střecha

The original title: SEAL TEAM SIX: HUNT THE FOX.

Copyright © 2015 by Don Mann and Ralph Pezzullo

Translation © Petr Šťastný, 2018

Objednávky knih:

www.albatrosmedia.cz

eshop@albatrosmedia.cz

bezplatná linka 800 555 513

ISBN tištěné verze 978-80-264-2068-2

ISBN e-knihy 978-80-264-216-0 (1. zveřejnění, 2018)

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

Vydalo nakladatelství CPress v Brně roku 2018 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 32455.

© Albatros Media a. s., 2018. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání

ALBATROS MEDIA

Postavy a události v této knize jsou smyšlené. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať už žijícími nebo mrtvými, je náhodná a nevychází z úmyslu autora.

*„Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své
přátele.“*

— Jan 15:13

*Odvážným mužům a ženám, kteří kvůli ochraně našich
svobod přinesli tak velké oběti.*

KAPITOLA PRVNÍ

*Ach, Konstantinopoli! Buďto se já zmocním tebe, nebo
se ty zmocníš mne.*

— Sultán Mehmed Fâtih (Dobyvatel)

SEDĚLI NA ČERVENĚ PROUŽKOVANÝCH POHOVKÁCH kavárny Meşale Café uprostřed bazaru Arasta, jen pár kroků od majestátní istanbulské Modré mešity. Po ranní modlitbě se odtud ve dvou až tříčlenných skupinkách šouraly celé stovky věřících, z nichž většinu tvořili muži. Někteří si vzájemně šeptali, jiní se ztráceli ve vlastních myšlenkách.

Crocker se přes podlouhlé prosklené okno podíval ven. Dav lidí mu přišel až příliš nahuštěný a cizorodý. Svůj pohled pak stočil naproti přes stůl k mladému agentovi CIA, který si říkal Jared. Nebylo mu ani třicet. Vyrostl v Oregonu; jeho otec pracoval v dřevařském průmyslu. Nebýt třicetcentimetrového vousu, dal by se považovat za člena studentského spolku jedné z univerzit amerického Středozápadu – až na to, že pokud bylo Crockerovi známo,

většina amerických postgraduálních studentů neovládala plynule arabštinu, perštinu a urdu. Stejně tak nestrávili uplynulé dva týdny v Sýrii debatováním s vůdci nejrozumnějších protiasadovských orientovaných povstaleckých skupin. Podle Jareda jich momentálně bylo tolik, že už nešly ani spočítat. Jednalo se o různorodou směsici sunnitů, džihádistů, bývalých příslušníků syrských ozbrojených sil i mladých Syřanů, kteří nenáviděli prezidenta Bašára al-Asada a jeho rodinu. Proti nim stála Asadova armáda s jeho přívrženci, Íránci a Íránem podporovaná teroristická skupina Hizballáh.

Crocker měl jistou předtuchu, že právě Sýrie je místem, kam má se svými muži namířeno, i když dosud netušil jak, kdy ani proč. S naprostou určitostí ale věděl, že jde o jejich první misi v zámoří od operace v Mexiku z podzimu loňského roku, která nadělala pěknou spoušť a způsobila celou řadu traumat – včetně vážných zranění několika členů jeho týmu. On sám utrpěl střelné poranění stehna, které se hezky zahojilo, třebaže kolem rány stále pociťoval jistou ztuhlost.

Uvědomoval si i to, že Jaredova napjatá nervozita umocňuje jeho vlastní pocit znepokojení. Proč tomu tak je, si nebyl jistý.

Když u Hagie Sofie, stojící o něco dále, nad nimi zazvonil zvon, z jeho pronikavého zvuku se mu zježily chlupy na zátylku.

„Úchvatný město,“ prohlásil Jared.

„To jo.“ Crockerovu pozornost upoutávalo už od doby, kdy jako osmiletý viděl *Srdečné pozdravy z Ruska*, svůj nejoblíbenější film s Jamesem Bondem. Od chvíle, kdy včera ráno přijel, si také všímal, jak souvisle a plynule se zde prolíná minulost s přítomností. Istanbul nebyl žádným muzeem jako dejme tomu Florencie. Bylo to čínorodé město hemžící se turisty, obchodníky, pouličními prodejci, studenty, milenci, islámskými fundamentalisty, sekulárními klasickými liberály, anarchisty, historiky a snílky.

Zároveň fungovalo jako pojítka celé řady etap světových dějin. Nedaleko od nich ležely ulice a uličky, kudy pochodovali Římané, Byzantinci a Osmané a kde tekla arménská, řecká, gruzínská nebo romská krev. S patnácti miliony obyvatel bylo největším městem Evropy, dvakrát větším než Londýn, a prakticky vzato jedinou metropolitní oblastí zahrnující dva kontinenty: Evropu a Asii.

Pokuřující Jared přejížděl očima po tvářích v kavárně – většina z nich patřila turistům a mužům středního věku. Pak zkontroloval svůj mobilní telefon, začal si kousat nehty, zamračil se nad hořkou chutí černého čaje a prohlásil: „Válka je zatracený peklo, Crockere. O tom vůbec nepochybujte.“

„To ani nedělám.“ Crocker zavrtěl hlavou a uhladil si svůj knír v barvě pepře a soli. Včera večer, po jídle sestávajícím z grilovaných sardinek a *zeytinyağlı dolma* (vinných listů plněných rýží) mu Jared ukázal fotografie, které pořídil v Aleppu: celé pásy bloků středostavovských nájemních domů, škol a obchodů proměněných v suť, spálené vraky aut i autobusů, hory odpadků vršící se v rozbitých ulicích.

Crocker sledoval zprávy o občanské válce v Sýrii jako všichni ostatní Američané, převážně na CNN. Co se však většině lidí zdálo vzdálené a abstraktní, bylo pro něj mnohem reálnější. Měl dost zkušeností na to, aby si obrázky dokázal doplnit pachem smrti i pocitem beznaděje a rozvratu. Rozpad lidských společenství zažil z první ruky na místech, jako byly Bosna, Somálsko nebo Irák. Co válka vyvolávala v duších místních dětí, si mohl jen představovat.

„Poprvé jsem tam přijel v létě roku 2012,“ řekl Jared s nádechem hořkosti v hlase. „Od té doby se dívám, jak se počet mrtvejších civilistů navýšil z pěti až na víc než sto tisíc a množství uprchlíků vyletělo nahoru do řádu milionů. Je to otřesný.“

Na Jaredovi se mu líbilo, že má kuráž a nechybí mu ani svědomí. Viděli jste nějakou krivdu nebo problém a ze všech sil jste se snažili, abyste je pomohli vyřešit. Rozuměl i tomu, že pobyt ve válečné zóně dodává životu jakési zvláštní žhnutí, na něž nebylo možné narazit nikde jinde.

Trik spočíval v tom, dostat se do přiměřené blízkosti, abyste pocítili jeho jiskru, ale nevrátili se zpátky s otupělým mozkiem nebo v ještě horším stavu.

„Pořád mě to pronásleduje,“ dodal Jared. „Udělat něco, abysme to zastavili, jsme mohli už v roce 2012, ale z politicejch důvodů jsme jen tak nečinně přihlíželi.“

„Smutný,“ prohodil Crocker. Už dříve slyšel o nejrůznějších diplomatických snahách, jejichž účelem bylo dostat Asada a jeho režim pod tlak a přinutit ho, aby odstoupil, nebo uzavřel nějaký druh dohody. Žádný z těchto pokusů neuspěl. Cožpak lidé ve vládě nevěděli, že samovládce a tyran, jako je Asad, ustoupí až teprve tehdy, když ho zatlačíte do kouta a namíříte mu na hlavu pistoli? Crocker někdy uvažoval nad tím, jestli ti, kdo dělají zahraniční politiku, nejsou už natolik odtrženi od běžných životních zkušeností, že nechápou praktickou stránku problému lidské psychiky – zvláště v případech jedinců, kteří se dostali k moci.

„Pravda je taková, že na tom, co se tam děje, ve skutečnosti nikomu nezáleží,“ pokračoval Jared, „protože z toho neplyne žádný finanční prospěch.“

„Myslíš to tak, že Sýrie nemá ropu jako Libye nebo Irák.“

Jared se naklonil nad malý stolek a přikývl. „Jo.“

Crocker měl pocít, že on sám není s to takovou věc posoudit.

„Nepřipadne vám někdy, že jsme v reálu jen žoldáci najatý k ochraně zájmů těch na Wall Street a obchodních korporací?“ zeptal se Jared. „Že příkazy ve skutečnosti dávají oni?“

„To je možný.“

„A že na místech, jako je Sýrie, je jim kritická situace lidí z obyčejnejch rodin úplně u prdele?“

„Snad jo,“ odpověděl Crocker. „Ale já nemůžu přeměšlet tímhle způsobem a zároveň dělat svoji práci.“ Tak zněl hlavní důvod, proč se vyhýbal politice. V jeho očích byla špinavým, cynickým obchodem a u opravdových problémů jen výjimečně vedla k dobrým řešením. Proto nakonec zůstával prakticky založeným člověkem, soustředujícím se na konkrétní mise, které měl za úkol vykonat.

Jak ale prohlašovala jeho žena, v důsledku toho mu možná uniká celkový obraz.

„Hele, nechcete si dát k pití něco pořádného?“ nadhodil Jared, nahýbaje se k němu na polstrovaném sezení. „Dal bych si skotskou.“

„Tu tady nedostaneš,“ zareagoval Crocker a ukázal na ceduli psanou anglicky, francouzsky a arabsky, pověšenou na zdi za nimi: „Omlouváme se našim hostům, ale z důvodu blízkosti mešity nepodáváme žádný alkohol.“

„Možná bysme si mohli objednat vodní dýmku a poprosit číšníka, aby nám do ní zamíchal trošku hašiše,“ pronesl s uličnickým úsměvem.

Crocker se zasmál. „Já myslel, že vy, hoši, máte kouření tohohle matroše zakázaný,“ odpověděl a natáhl se pro tureckou kávu, která mu na jazyku zanechávala sladkou hutnou chuť.

„To máte pravdu, jo. Musel bych podmáznout toho chlápka u detektoru. Cheche. Nebylo by to poprvý.“ Jared měl na mysli

obvyklý postup Agentury, spočívající v pravidelném namátkovém testování řidičích i operačních agentů za použití detektoru lži. CIA uplatňovala tento postup, aby ohlížela sexuální poměry pochybného rázu, peníze, s nimiž agenti přicházeli do styku, i užívání nelegálních drog.

Jako velitel Černého družstva, které bylo zvláštní jednotkou SEAL Team Six (jinak známého jako DEVGRU), přidělenou k CIA, podléhal protokolu Agentury i sám Crocker. Když naposledy podstoupil test na detektoru, což se stalo před třemi týdny, zeptali se ho na vloupání do bytu ve virginském Fairfaxu. Nepopíral ho. Jeho okolnosti byly poněkud komplikované a souvisely s ženou, která z jeho stárnoucího otce tahala peníze. Navzdory tomu, že ji přistihl, jak ve společnosti policisty z Fairfax County kouří amfetamin, věděl, že po návratu do Států bude nejspíš čelit obvinění.

Soudce snad kvůli tomu, čím se živí, trochu přimhouří oko, ale možná také ne. S tím si teď Crocker nechtěl dělat hlavu.

„Večer tu mají dervíše,“ prohodil Jared, zamáčkl cigaretu a opět zkontroloval svůj mobilní telefon.

„Co jsi říkal?“ zeptal se Crocker, který vycítil, že je někdo sleduje.

„Vždyť víte, ty chlápci s vysokejma bílejma čepicema, co se točej kolem dokola. Jednou večer, když jsem se na ně díval, jsem potkal nádhernou tureckou kočku jménem Zéliha. Fakt milá, s karamelovejma očima. Vysvětlila mi smysl celého toho rituálu.“ Jeho hlas se zasněně odmlčel.

„Fakt?“

„Skvělá holka. Chtěl jsem ji vídat i potom, ale kvůli práci jsem musel na pár tejdnu zmizet. Když jsem se pak vrátil, zjistil jsem, že začala chodit se svým bejvalým, o kterým předtím prohlásila, že už do něj není bouchlá.“

„Zní to dost komplikovaně.“ Crockerovi to připomínalo vlastní problémy se ženami, počítaje v to i jeho manželku Holly, která mu vyhrožovala, že pokud znovu odjede do zámoří, opustí ho.

A teď byl tady.

Chtěla ho mít u sebe, ale potřebovala prostor. Přála si stálost – dokud se nezačala nudit a bažit po dobrodružství. Toužila po rodině, jejíž součástí byla Crockerova dcera z prvního manželství, nyní však volala po větší nezávislosti.

Bezvýhradně ji miloval a věděl, že si prošla hotovým peklem – včetně situace, kdy ji zabijáci poslaní drogovým kartelem téměř připravili o život a kdy díky požáru, který založili v jejich domě, přišla o všechny své věci. Dokonce spolu navštívili i několik psychologických sezení a zašli si také do manželské poradny, což mu přišlo alespoň trochu užitečné. Znovu přelétl očima po kavárně a napadlo ho, že si vlastně není vůbec jistý, jestli to ona cítí stejně.

Z Jaredova telefonu s předplacenou kartou se ozvalo cinknutí. Agent si přečetl zašifrovanou zprávu a řekl: „To jsme my.“

„Kdy?“

„Co nejdřív.“

„Kde se potkáme?“ zeptal se Crocker.

„Hotel Sultanhan, pokoj 632. Odsud je to zhruba sedm minut cesty taxíkem nebo patnáct minut pěšky.“

„Jestli máme čas, mohli bysme jít po svejch. Trochu pohybu by se mi hodilo.“

„Žádný problém, kamaráde,“ odpověděl Jared. „Já vyjdu ven jako první. Půjdu dolů až k Torun, zahnu doprava, budu pokračovat k rohu naproti, přejdu ulici, u stánku s novinami si koupím časopis a otočím se zpátky. Kryjte mi záda, a jestli mě budou sledovat, dejte mi vědět. Potkám se s váma na rohu Torun Sokak a Mehmet Ağa.“

Navrhoval mu, aby provedli rutinní SDR (Surveillance Detection Route; trasa sloužící k odhalení sledujících subjektů), která byla standardním postupem při utajovaných operacích na cizím území. Crockerovi se to líbilo. *Ten kluk není žádný lajdák.*

„Torun Sokak a Mehmet,“ zopakoval. „Rozumím.“

„Torun je ta úzká rušná ulice, která vede souběžně s Kabasakal.“

„To si pamatuju. Řekli ti, s kým se potkáme v tom hotelu?“ zeptal se Crocker.

„Podrobný informace o dotyčných osobách vám podám za chůze. Jste připraveni?“

„Jo. Jenom jdi napřed. Já zaplatím účet.“

Jared vstal, vrhl po něm rychlý úsměv a spěšně vyrazil pryč. Měl štíhlou postavu, měřil zhruba sto sedmdesát pět centimetrů a při chůzi se poněkud nemotorně pohupoval. Takový byl následek zranění, které utrpěl při výbuchu improvizovaného výbušného zařízení (Improvised Explosive Device, IED) nedaleko afghánsko-pákistánské hranice. Podle toho, co Crocker zaslechl, toho měl za sebou už celkem dost: nasazení v Afghánistánu, Pákistánu a Sýrii; pěkně v řadě za sebou. Po drsné operaci na území Pákistánu se nervově zhroutil. Tlak, jemuž čelili tajní agenti jako Jared, byl mohutný a intenzivní.

Crockerovy oči ho sledovaly přes okenní tabule po chodníku před bazarem až ke křižovatce. Potom hodil na stůl padesát tureckých lir, vyšel ven na ulici Kabasakal, určenou pro pěší, a spatřil Jareda, jak stojí na rohu a zapaluje si cigaretu. Zatím se nedělo nic neobvyklého. Když zahlédl Crockera, zapnul si svou modrou bundu, což byl domluvený signál, že vzduch je čistý. Následně rychle zahrnul doprava.

On i Jared postrádali jakékoli rozlišovací znaky. Jinými slovy, nebylo na nich nic, díky čemu by byli v davu nápadní: jako například

dlouhé vlasy, šperky nebo neobvykle zastřižené vousy. Jared mohl být se svou bradou lehce považován za tureckého studenta, který je na cestě na nedalekou mezinárodní istanbulskou univerzitu. Crocker zas vypadal jako turista ve velmi dobré fyzické kondici – v černých kalhotách, černém triku s límcem, černé bundě a černých botách značky Nike.

Ulice i uličky byly přečpané lidmi všech věkových kategorií i etnik, slévajících se dohromady a vzápětí se opět rozdělujících jako nějaký proud.

Poté, co Jared zmizel za vzdálenějším koncem bazaru, se ze stánku se šperky vynořili dva mladíci a pustili se za ním. Jeden z nich nesl v podpaží černou motocyklistickou přilbu. Vypadal soustředěně a odhodlaně.

„Problém,“ zabručel si Crocker pod vousy, sáhl po svém předplaceném telefonu a vyfukal zprávu „*87“, což znamenalo „sledující subjekt odhalen“. Měl dojem, že jednoho z dvojice mladých mužů – toho, co nenesl helmu: menší postavy, šlachovitého, s vysokou kšticí tmavých kudrnatých vlasů – viděl projít kavárnou v době, kdy tam seděli s Jaredem.

Předpokládal tohle agent CIA? To nedokázal říct.

Vědom si toho, že nepřátelsky naladěné oči mohou sledovat i jeho, se protlačil skupinkou německých turistů až ke vstupu do bazaru u kolmo se napojující ulice Mehmet Ağa, kde zabočil vpravo. Za ramenem se mu leskly minarety Modré mešity. Nešlo nijak určit, zda se jedná o rutinní sledovací akci turecké MÍT (zpravodajské služby), nebo o něco mnohem zlověstnějšího. Istanbul se obecně považoval za horkou půdu – s činorodou aktivitou zahraničních agentů nejrůznější příslušnosti.

Uprostřed davu nakupujících, věřících a turistů se na chvíli zastavil, aby určil Jaredovu pozici. Ten měl na sobě bílou oxfordovou

košili a modrou bundu na zip. Právě když si v odrazu prosklených vstupních dveří obchodu se zavazadly ověřoval, jestli ho někdo nesleduje, natlačil se před něj jednooký muž, který mu nabídl prodej cigaret.

Crocker zavrtěl hlavou a vzpomněl si, že s potenciálním pronásledovatelem nemá navazovat oční kontakt.

„Americké a francouzské značky, pane. Velmi dhóbrá cena.“

„Ne, díky.“

Ve chvíli, kdy se mu vyhýbal, zaslechl ve směru od Torun Sokak kvílení pneumatik a výkřik řidiče, po němž následovalo pronikavé ženské zaječení. Do vzduchu vystřelilo hejno holubů. Jeho smysly se teď ještě pevněji přimkly ke zvukům a pohybům kolem něj.

Co to bylo?

Torun Sokak, považovaná za důležitou dopravní tepnu, sestávala ze dvou úzkých jízdních pruhů ucpaných dopravním provozem. Vozidla troubila; řidiči i chodci spěchali pryč od prostředku silnice a horečně vytáčeli čísla na svých mobilních telefonech. Letmo zpozoroval, jak mezi auty kdosi přechází na druhou stranu.

Kde je Jared?

Po těsném chodníku pokračoval dál, přímo k místu, kde se shromáždila skupinka přihlížejících. Ozval se mužský výkřik v arabštině. Jakýsi stařík ukazoval na šedivou dodávku stojící u obrubníku. Crocker se obrátil.

Otevřenými bočními dveřmi spatřil dvojici mužů zápasících uvnitř. Jeden z nich měl na sobě modrou bundu. *Jared!* Bleskově vytušil, že mladého operativce CIA někdo zatlačil do otevřených dveří dodávky, pokouší se ho unést a že se agent snaží pokusu o únos vzdorovat.

Bez volání o pomoc se vrhl rovnou do akce. V předklonu se protáhl dovnitř dodávky, kde spatřil urostlého muže s černým vousem

a tetováním v podobě pavouka na krku, jak Jareda tiskne v zápasníckém zámku. Druhý muž, usazený na sedadle řidiče, se mu snažil přidržet cosi před ústy. Aniž by řekl jediné slovo, Crocker zabořil pěst do obrova zátylku. Ten vyhekl a zalapal po dechu. Crocker ho vzápětí udeřil znovu, tentokrát do obličeje. Muž pustil Jareda, který se okamžitě vydrápal na přední sedadlo a napadl řidiče.

Obr se mezitím obrátil a hmátl po batohu ležícím na kovové podlaze dodávky. Obávaje se, že hodlá odpálit výbušné zařízení, Crocker popadl svého protivníka za vlasy, zapřel se mu kolenem o bedra a škulbl zpátky jeho pravačkou tak silně, že vyskočila z jamky ramenního kloubu. Muž příšerně zaryčel.

Zvuk jeho řevu vyplnil stísněný, rozpálený prostor a zatahal Crockera za uši. Umlčel ho rychlým úderem předloktím do spánku. Vousáč po něm ztratil vědomí a rozplácl se na podlaze s očima slepě zírajícíma do stropu. Crocker se dvakrát za sebou rychle zhluboka nadechl. Viděl, jak Jaredovi stéká po obličeji krev pocházející z řezné rány na čele. Hlava dokáže krváčet dost silně – jako zdravotník to dobře věděl.

Rozzuřený, že útočníci nechali téct krev, uštědřil řidiči tvrdou ránu loktem do ohryzku, po níž zaslechl chrupnutí. Muž odlétl po zádech na dveře spolujezdce a s bouchnutím do nich narazil.

Ve chvíli, kdy se Crocker naklonil nad ležícího obra, aby se podíval, jestli není ozbrojený – a Jared se na okamžik zarazil, aby si z očí vytrěl krev –, hmátl řidič do přihrádky pod palubní deskou.

Crocker zachytil koutkem oka záblesk kovu.

„Zbraň!“ vykřikl a natáhl se po mužově paži. Než ho však stačil popadnout za zápěstí, zazněly dva rychlé výstřely. Vší silou pak řidičovu ruku třikrát přirazil na palubní desku, až mu pistole nakonec vyklouzla z prstů a sjela dolů na podlahu.

Vědom si toho, že Jared utržil zásah a že se usilovně snaží otevřít dveře na straně řidiče, bušil útočnickovou hlavou o okno na druhé straně, dokud se muž nepřestal hýbat. Ruce měl pokryté krví.

„Jarede, počkej!“

Mladík se už ale stihl vyhrabat ven, což bylo součástí akutní stresové reakce: Bojuj, nebo uteč. Okolostojící lidé ječeli a hledali, kde by se mohli skrýt. Téměř současně Crocker zaslechl kvílení pneumatik a zvuk doprovázející srážku jednoho vozu s druhým. Po asfaltu zachřestilo rozbité sklo.

„Hej, Jarede!“

Přihlízející zalapali po dechu. Poté následoval moment ticha, z něhož se Crockerovi rozběhl mráz po zádech. Sklouzl po předním sedadle a dveřmi řidiče se vyhoupl ven.

Co se, sakra, stalo?

Rychle registroval aktuální situaci. Na protějším chodníku zaznamenal dav lidí: Jeden z diváků křičel do svého mobilního telefonu. Sledoval pohledy jejich očí až k modro-žlutému autobusu, který zastavil přímo před ním. Někteří z nich na cosi ukazovali.

Proč ten autobus stojí?

Oběhl ho ze strany a na zemi uviděl ležet lidskou postavu. Nejprve nohy, potom trup v kaluži tmavé krve; nakonec i obličej. Jaredovy světle hnědé oči byly otevřené, koutky úst mu zvedal pokřivený úsměv. Mladý agent se ale nehýbal, protože temeno hlavy měl úplně rozdrčené. Jeho mozek se roztekl po asfaltu.

Kurva! Do prdele...

Crocker přiklekl a zkontroloval mu puls. Nic. Diváci kolem něj mumlali a modlili se. Stáhl si svou černou bundu a právě jí přikrýval Jaredovu hlavu, když naproti přes ulici uslyšel nastartovat motocykl. Ten zvuk mu projel páteří jako nějaký poplach.

Je na čase se pohnout!

Za jeho zády se kdosi prodíral davem.

Neztrácel čas tím, aby se podíval, kdo to je, ani úvahami, kam vlastně půjde. Pro Jareda už teď nemohl udělat zhola nic, a tak překročil jeho tělo, se skloněnou hlavou proběhl kolem druhé strany zastaveného autobusu, vzadu za ním přešel mezi auty ulici a znovu vstoupil do bazaru přeplněného lidmi.

Ve spáncích cítil bušení krve, do žil se mu hrnul adrenalin. Na to, aby se zastavil a poslal výstražnou zprávu istanbulské stanici CIA, nezbýval čas. Město neznal příliš dobře, a navíc nebyl ozbrojený.

Danou oblast bylo třeba rychle opustit. Kromě toho musel také setřást skupinku nájemných vrahů či únosců, *nebo co vlastně byli, do prdele, zač.*

Ve spěchu se prodíral bazarem, pokoušeje se spasit útekem. U jednoho ze stánků popadl bílou čepici s červeným tureckým půlměsícem a hvězdou, vyšítymi nad kšiltem. Chlapci, který v něm prodával, podal padesátilirovou bankovku a pokračoval dál, následuje instinkt vycvičený mnohaletým tréninkem.

Nezastavuj se. Změň svůj vzhled. Setřes je. Zkontaktuj istanbulskou pobočku.

Z bazaru vešel opět do Meşale Café, kde zamířil přímo na pánskou toaletu. Pravou ruku měl až po zápěstí pokrytou krví. Umyl si ji a svlékl černé triko s límcem, pod nímž se objevilo bílé tričko s mělkým kulatým výstřihem. Černé triko potom nacpal do odpadkového koše, čepici si nasadil na hlavu kšiltem dozadu, zhluboka se nadechl a vyrazil ven směrem přes kuchyň.

Její prostor byl stísněný, přecpaný krabicemi a personálem. Jakýsi muž v bílé zástěře, kouřící cigaretu, na něj vykřikl: „*Hey. Ne yapiyor-sunuz?*“ (Hej. Co to děláš?)

„Turista. Žádnej problém.“

„Ne! Problém!“

Zatlačil do umaštěných dveří se sítí proti hmyzu a prošel do přilehlé uličky. Srdce mu rychle bušilo. Sklonil hlavu, zahrnul doprava a chvatně zamířil zpátky na Kabasakal, která ho dovedla na otevřené parkoviště vzadu za mešitou. Bylo tam víc místa. Na chvíli se zastavil, aby se rozhlédl kolem sebe a zvážil, co dál.

Neviděl nic jiného než jen turisty a místní, kteří si šli po svém. Když za sebou zaslechl motor motorky, přeskočil rozměrný betonový květináč a vešel do malého obchůdku prodávajícího šátky, turistické upomínkové předměty a keramiku. Jeho jméno nezaregistroval.

V nastalé situaci se musel pokusit nějak zorientovat a prostřednictvím svého předplaceného mobilu varovat místní služebnu CIA. Jared zemřel, on sám byl na útěku, a navíc ho možná pronásledovali blíže neidentifikovaní nájemní vrazi.

Rozhlížeje se po pronásledovatelích, vykoukl výlohou ven. Zprava k němu přistoupila atraktivní žena ve středních letech, kterou doprovázel závan vůně pomerančů. Husté tmavé vlasy měla uprostřed rozčísnuté na pěšinku a obdařila ho úsměvem svých plných rtů.

„Co si budete přát, pane?“ zeptala se ho měkkým hlasem.

„Hmm, ano. Hledám nějaký šátek pro manželku.“ Srdce mu v prsou poskakovalo sem a tam. Okraj čepice měl celý propocený.

„Dobře. Hedvábný, bavlněný nebo pašmínový?“

„Myslím, že pašmínový.“

S největším úsilím se snažil působit normálně, žena si ale všimla jeho zvedající se hrudi i kapek potu, které mu stékaly po krku.

„Jste v pořádku, pane? Cítíte se dobře?“

„Nic mi není.“

„Snad trochu vody... Dal byste si pohárek vody?“

Zavolala na někoho vzadu. Přes předměty vystavené ve výloze zahlédl mladého muže v motocyklistické přilbě, jak naproti přes ulici parkuje nedaleko mešity svou motorku. Podíval se znovu a lépe. Další mladík – ten s kudrnatým černým účesem ve stylu „pompadour“ – přiběhl k motocyklistovi a začal vehementně ukazovat směrem k obchůdku.

Do hajzlu.

Zatímco oba mladíci zamířili poklusem na druhou stranu ulice, Crocker se obrátil k ženě, která přinášela plastový kelímek s vodou. Popadl ji za ramena tak prudce, až se obsah pohárku rozlil, a řekl: „Musíte okamžitě odejít. Slyšíte mě? Je to naléhavé!“

Výraz majitelky obchodu se rychle změnil ze starostlivého na poplašený. „Cože?“ Oči jí téměř vylézaly z důlků. „Tomu nerozumím. Já –“

Crocker ukázal na ospale vyhlížející mladou ženu za pultem s pokladnou. „Vezměte ji s sebou a odejděte zadem,“ pronesl strohým hlasem. „Je to *důležité*.“

„Kdo jste? O čem to mluvíte?“

Crocker stiskl ženina ramena a řekl: „Stane se tu něco zlého. Potřebuju, abyste hned odešly zadem!“

„Ale –“

Natočil ji směrem k východu, strčil do ní a vyštěkl: „*Jděte!*“

Žena v blůzce polité zbytkem vody se obrátila, přiskočila k němu a s rukama v bok do něj zabodla svůj planoucí pohled. Právě se chystala něco říci, když se rozlétly dveře a dovnitř vtrhl vyhublý muž v džínách a černé motorkářské bundě s přilbou v ruce. Crocker se rychle obrátil, aby k němu stál čelem, uviděl, jak tmavovlasý muž zajíždí volnou rukou do kapsy, aby z ní cosi vytáhl, v jediném nepřerušovaném pohybu pokrčil pravou nohu a kopl ho do prsou.

Motorkář vyhekl, odplachtil na polici s vystavenými keramickými džbáňky a talíři a v okamžiku, kdy do ní narazil hlavou, pustil svou přilbu, která narazila do pultu.

Majitelka obchodu zaječela. Ona i její pomocnice vystřelily pryč. Crocker chytil mladíka za zadek jeho bundy, volnou rukou hmatl dolů, popadl přilbu a praštil ho do obličeje. Jednou, dvakrát, třikrát. Všude kolem se rozlétna krev, zuby a sliny. Muž zachroptěl.

Tahle je za Jareda!

Uhodil ho ještě jednou, aby si byl opravdu jistý, že je mimo hru, a právě se chystal odlehčit mu od věci, kterou měl v kapse, když se ke vchodovým dveřím přiblížil s pistolí v ruce jeho společník. Zbraň vypadala jako v Rusku vyrobená APB (avtomatičeskij pistolet bes-šumnyj): automatická pistole Stečkin (avtomatičeskij pistolet Steč-kina, APS) ve variantě s tlumičem – s niklovou povrchovou úpravou; dost nepříjemná. Mužův prst spočíval na její spoušti.

Crocker zareagoval instinktivně. Shodil na mladíka konstrukci s vystaveným pašmínovým zbožím a vrhl se mu po kotnících. Každou padajících šátků prolétla kulka, která ho škrábala na zádech.

Kurva!

O zlomek vteřiny později narazil ramenem do mužových nohou, zhruba pět centimetrů nad kotníky – přesně tak, jak ho to naučil fotbalový trenér na střední škole. Útočník se skácel a po zádech prolétl prosklenými dveřmi. Hlavou zprudka udeřil o chodník.

Křup.

Pukla jako kokosový ořech, jeho účes však zůstával dokonalý a nedotčený. Crocker si všiml mladíkova bolestného výrazu i pramínku krve. Ani jeden z protivníků se nehýbal.

V té chvíli už se ale zvedal a rozhlížel se, jestli se k obchodu nepřibližuje ještě někdo jiný. Skleněným střepům zabodaným

do předloktí nevěnoval pozornost, podobně jako bolesti, kterou pociťoval v zádech, nebo poplašným výkřikům kolemjdoucích a majitelky obchodu, schované vzadu.

Na polité podlaze mu podjely nohy. Rychle prohledal kapsy prvnímu muži. Našel v nich zavírací nůž, pistoli Glock ráže 9 mm s nábojem v komoře, tenkou koženou peněženku obsahující dvě stě lir a klíčky k zapalování motocyklu Kawasaki Ninja Sport. Žádný řidičský průkaz, žádné doklady, žádná fotografie rodiny nebo přítelkyně.

Vycvičený profesionál s konkrétním úkolem.

Klíčky si strčil do kapsy. Mladíkovi pak sundal jeho motorkářskou bundu a bez ohledu na bolest vystřelující ze střední části zad si ji natáhl přes zakrvácené bílé tričko, jak nejlépe dovedl. Na podlaze pokryté směsí krve, skla a vody znovu uklouzl, zachytil se, překročil tělo druhého útočníka a předním vchodem vyrazil ven. Tak rázně, jak jen dokázal, prošel kolem několika ohromených diváků, nasedl na motorku, nastartoval, zařadil, přidal plyn a s motorem řvoucím na celé kolo odjel až na konec Kabasakal. Poté, co se málem čelně srazil s jakousi dodávkou, zahnul doprava, nevšímaje si policisty, který někde za ním pískal na píšťalku, ani sirény ozývající se odkudsi z dálky. Kolemjdoucí lidé si na něj ukazovali prstem.

Zevlovat na místě nedávalo žádný smysl. Majitelka obchodu už určitě zavolala policii a ty dva grázly odvezou pryč: buďto do nemocnice, nebo do márnice. Crocker doufal v to druhé.

Okolostojící budou hlásit, že jejich cílem byl muž středního věku s bílou čepicí, evropského vzhledu. Veškeré informace se předají Národní zpravodajské organizaci (Millî İstihbarat Teşkilâtı, MİT), která se pokusí poskládat všechny střípky dohromady. Noviny budou psát své články – možná s přesným popisem událostí, možná také

ne. Život bude pokračovat dál, stejně jako jindy. Šlo jen o to rychle udeřit a zmizet.

Chudák Jared. Byl to hodný kluk. Co si teď počne jeho rodina...

Skoro vůbec se o nich nezmínil, s výjimkou toho, že otec pracuje v dřevařství a že on sám vyrostl v Oregonu. Překrásný, divoký kraj, vzpomínal Crocker, proplétaje se dopoledním provozem, poháněný adrenalinem. Hlas v jeho hlavě se mezitím dožadoval odpovědi na zásadní otázky: *Co to, sakra, bylo za lidi? A ještě k tomu za bílého dne.*

Proč? Věděl snad Jared něco? Nebo někoho znal? Do hajzlu!

Displej jeho předplaceného mobilního telefonu byl sice popráskaný, ale vypadalo to, že zařízení pořád funguje. Alespoň v to doufal, když vytukal číslo istanbulské pobočky CIA pro případ nouze a čekal, až telefon začne vyzvánět.

Tak to zvedněte! Dělejte!

Na druhém konci linky se ozval ledově klidný ženský hlas. „Ano?“

„Tady je pět-sedm-sedm,“ snažil se překřičet řev kawasaki. „Před malou chvílí mě napadli a teď se potřebuju dostat k hotelu Sultanhan.“

„Kde jste?“ zeptala se ho.

„V centru Istanbulu. Jsem na Torun, směr severovýchod.“

„Sledují vás?“

„Předtím ano, ale co vím, tak teď už ne.“

„Máte vozidlo, nebo jdete pěšky?“

„Jedu na motorce.“

„Dobře. Pokračujte po Torun až k Akbıyık, která se napojuje na Kapiagaşı. Pak jeďte po Kadirga Limanı. Zahněte doprava

na Piyer Loti. Až projedete kolem Peykhane Caddesi, hotel Sultahan hledejte po levé straně. Je to jasné?“

„Myslím, že ano. Jak daleko to je?“

„Sedm až osm minut. Záleží na provozu.“

„Byl tu se mnou ještě někdo další. Někdo, kdo si říkal Jared.“

„Jared?“ ozvalo se z druhého konce linky.

„Jared. Je mrtvý.“

„Och...“

Veškeré pochybnosti, dohady, zármutek i vina, spojené s uplynulými dvěma měsíci, se mu teď vytratily z hlavy. Každíčká část jeho bytí se nacházela ve stavu nejvyšší pohotovosti a bez výjimky se soustřeďovala na přítomnost. Rána na zádech ho sice pálila jako čert a to, co se stalo Jaredovi, ho mrzelo, zároveň se však cítil bdělejší a mnohem víc naživu než během posledních pár měsíců.

KAPITOLA DRUHÁ

*Vše, co si můžete přát, najdete na druhé straně
strachu.*

— Jack Canfield

HOLLY HO VAROVALA. ARGUMENTY SE HO SNAŽILA přimět k tomu, aby nejezdil. Nebezpečné mise totiž ohrožovaly nejen jeho vlastní život, ale zkoušely také trvanlivost jejich manželství.

„Mám tě moc ráda, Tome,“ řekla mu. „Opravdu moc, ale myslím, že tohle už dál nesnesu.“

Měla tím na mysli jeho službu v elitním tajném komandu i jako velitele Černého družstva. Její slova se utápěla v lítosti a smutku. Zdálo se, že pokleslé koutky úst jí protahují celý obličej do podoby tragické masky. Kristepane, jak on ji miloval. Tohle nechtěl. Na sebe a na ni vždy pohlížel jako na dvojici oddaných válečníků, zbožňujících se navzájem a chránících svou zemi. Život ji ale změnil. Seběhlo se pár ošklivých věcí, které ani jeden z nich nečekal.

„Co už nesnesete?“ zeptala se terapeutka v rodinné poradně v reakci na Hollyinu poznámku. Byla to vysoká žena s rovnými tmavými vlasy až na ramena, vodorovně zastřiženou ofinou a brýlemi s tmavými obroučkami. Doktorka Stephanie Mathewsová. Smrtelně vážná a teoreticky založená.

Ta tomu nikdy nebude rozumět.

„Tu šílenost tohohle všeho,“ odpověděla Holly. „To neustále nebezpečí i to, jak člověk pořád neví.“

Chápal, co tím chce naznačit. Předpisy CIA mu zakazovaly říkat jí, kam ho nasazují. S tím nic nenadělal. Navíc ani nikdy nevěděl, jak dlouho bude vlastně pryč.

Pravidla téhle hry ale dobře znala. Řídila se jimi a přijímala je – až doposud. Toužila po stejném vzrušení, jaké prožíval on – opět až do téhle chvíle.

Ach, Holly...

Takovou ji vidět nechtěl: s pochybami vyrytými na čele v podobě tenkých vrásek, s pohaslou září překrásných modrých očí, zhroucenou v křesle, s rukama sevřenýma v klíně.

Doktorku Mathewsovou doporučil oběma manželům psycholog ST-6 doktor Petrovian, když jim následkem Crockerovy předchozí mise zabijáci drogového kartelu spálili dům, zranili Crockera i Holly a zabili kamarádku jejich dcery, Leslie Amesovou.

„Chápete, proč se Holly cítí takhle?“ zeptala se doktorka Mathewsová, usazená naproti němu s jednou nohou přehozenou přes druhou a blokem položeným na klíně.

„Je tahle otázka míněná vážně? Ano, samozřejmě to chápu.“

„Změnit práci ale ochotný nejste.“

„Uvažoval jsem o tom. Uvažoval, ale...“

„Copak?“

Chtěl jí vysvětlit, že útok na jejich dům jen posílil odhodlání, které cítil až kdesi v hloubi žaludku. Potvrdil jeho přesvědčení, že na světě pořád existují zlí parchanti, kteří chtějí vážně ublížit ostatním lidem: vlci jako šéf kartelu a jeho zabijáci. Kromě nich tu byli i nic netušící, důvěřiví, slušní a spořádaní jedinci jako doktorka Mathewsová, Leslie Amesová a ostatní, které přirovnával k ovčím. Jeho práce ovčáckého psa spočívala v jejich ochraně. V tomto ohledu však neuspěl a nevýslovně ho to žralo.

Příště bude lepší a také lépe připravený, jak alespoň doufal. Svět byl mnohem nebezpečnější, než si lidé jako doktorka Mathewsová vůbec dokázali představit.

„Jaké máte pocity ohledně toho, co se stalo s vaším domem, a Lesliiny smrti?“ zeptala se doktorka Mathewsová.

Crocker na okamžik sklonil hlavu a očima zabloudil po podlaze z tvrdého dřeva až k jejímu kotníku. Na něm byly vytetované tři malé černé ještěrky. Vypadalo to, že jí lezou nahoru po noze. Na příborníku za jejími zády si povšiml fotografie, kde stála vedle své dcery. Ta jako by jí z oka vypadla.

„Je to... příšerné,“ odpověděl, ale zároveň si pomyslel: *Co je tohle za blbou otázku?* „Jsem opravdu hrozně naštvaný.“ V duchu si nařídil, že se musí uklidnit.

„Naštvaný?“

„Ano, naštvaný.“

„A co pocit viny?“

„Ano, samozřejmě.“ Nabídl se, že pro Lesliiny rodiče – zahloubaného lékaře a knihovnici s jemným hlasem – udělá vše, co bude v jeho silách. Oni se s ním ale odmítli setkat, a když jim volal, nebrali mu telefon. Chápal je. Vyrovnat se se ztrátou dcery muselo být peklo. Cítil se hrozně, že tomu nedokázal zabránit.

„Dáváte vinu sám sobě?“ položila mu doktorka Mathewsová další otázku, upírajíc na něj své velké tmavé oči.

„Do jisté míry, ano. Kdybych neodjel na misi, ti zabijáci z kartelu by na můj dům nezaútočili. Byla to moje práce a já vím, o čem moje práce je, i o riziku, které na sebe беру. Takovou odezvu jsem ale vůbec nečekal, a ani ve snu by mě to nenapadlo. Mělo... Tohle jde za mnou. Je to moje selhání. Při misích podobného rázu ale funguje do značné míry zúžené vnímání okolního světa.“

„Tím máte na mysli, že jste nepředvídal, že by vůdce kartelu mohl zaútočit na vaši rodinu?“ zeptala se ho.

„Ano, přesně tak. Tohle jsem neočekával. Zabili i bratra mého kolegy.“

„Paula Manciniho.“ Paul byl bratrem Joea Manciniho, který byl Crockerovou pravou rukou.

„Cítíte se za to nějakým způsobem zodpovědný?“

„Rozhodně ano. Jak už jsem řekl... Měl jsem to zvážit. Měl jsem vědět, že je možné, že vůdce kartelu půjde po našich rodinách. Byl jsem natolik soustředěný na to, co dělám, že mě to vůbec nenapadlo.“

Nenapadlo to ani jeho představené na štábu ST-6, o tom se ale nezmínil.

ZAPARKOVAL MOTORKU PŘED HOTELEM, CHVÍLI POČKAL, aby zjistil, jestli ho někdo nesleduje, a prošel vstupní halou s podlahou krytou kobercem. Po cestě si dával pozor, aby krví nepokapal dlažbu z bělostného mramoru. Do mysli se mu rychle otiskla řada nejrůznějších vjemů: vzcnost, starosvětskost, majestátnost a vytríbenost, provázené lehkým závanem jasmínu. Jemně zdobené bílé stropy; lustry z foukaného skla.

Postavil se do zadní části výtahu, pokoušeje se nepřítahovat pozornost. Člověk s jeho společenským postavením sem nepatřil.

Čekal dalších třicet vteřin, jestli do haly nevejde ještě někdo jiný. Pak stiskl tlačítko do pátého patra. Ve chvíli, kdy se dveře začaly zavírat, se dovnitř ve spěchu natlačil mladý evropsky vyhlížející pár. Pozorně si je oba prohlédl. Když zjistil, že působí změkčilým dojmem a oba jsou až příliš rozptýlení na to, aby byli agenti nebo příslušníky rozvědky, uvolnil se.

Mezitím, co výtah jel nahoru, spolu mladý muž a žena hovořili francouzsky. Stěžovali si na velikost své postele.

Užívejte si života, dokud ho máte. Vykašlete se na to, jak velká ta postel je, a milujte se na podlaze.

Věnoval jim krátký úsměv, v pátém patře vystoupil, našel schodiště a vyšel o patro výš. Následně počkal u dveří, aby se podíval, jestli výtah nezastaví právě tady. Nezastavil.

Před dveřmi pokoje číslo 632 pár vteřin jen tak stál a poslouchal, uvažuje o tom, jestli je vůbec moudré sem chodit. Možná byl pořád v šoku. Stiskl tlačítko zvonku.

Otevřít mu přišel Jim Anders v bílé oxfordové košili s rukávy vyhrnutými až k loktům. Vypadal odpočatě a v dobré kondici: něco málo přes čtyřicet, střední postavy, upravený, s tělesnou konstitucí kulturisty. Za ním stála mladší žena s hnědými vlasy – o něco menší, oblečená do modrého kostýmu.

„Vítáme vás, Crockere. Tohle je Janice Bloomová. Janice je cílová specialista a analytička, která pracuje na syrských záležitostech... Ježíšikriste – jste v pořádku?“ vyrazil ze sebe, když zaznamenal krev na Crockerově bílém triku. „Co se stalo?“

„Zdravím,“ řekl Crocker. Pak se obrátil k Andersovi. „Musíme si promluvit v soukromí.“

Anders za ním zavřel a otočil zámek na dveřích. „Promluvit? Uvědomujete si, že krvácíte?“

„Ano.“

Byli v apartmánu s velkým obývánkem se stolem a čtyřmi židlemi, umístěnými před oknem: podlahy z tmavého tvrdého dřeva, závěsy z kaštanově hnědého brokátu. Dveřmi po pravé straně byla vidět velká postel. Vše působilo elegantně a stylově, s tradičním, starosvětským nádechem.

„Ukažte mi, kde je koupelna, abych se mohl umýt a upravit,“ řekl Crocker.

„Tady?“

„Jo.“ Popadl Anderse za loket. „Pojďte se mnou.“

„Dobře. Janice, počkejte tady. Zavolejte doktora.“

„Ne,“ zareagoval Crocker. „To není třeba.“

Anders vytáhl z kapsy svůj mobilní telefon. „Vždyť krvácíte, Crockere. Prokrista!“

„Je to povrchová rána,“ opáčil Crocker. „Janice, zavolejte, prosím, dolů, ať pošlou pár ručníků, peroxid vodíku, obvazy a náplast, a já se obstarám sám.“

Anders ukázal ke koupelně u vchodových dveří. „Ježíšikriste, Crockere, tak co se stalo?“

Crocker za ním zavřel dveře.

„Dva grázlové na kawasaki,“ prohodil tlumeným hlasem. „Byl jsem s Jaredem.“ Pak si znovu vybavil, co se stalo. „Do hajzlu...“

Stáli v koupelně obložené bílým mramorem. V zrcadle se odrážející Andersův obličej působil poplašeným dojmem. „Cože? On je taky zraněný? Kde je? Má tu být i on.“

„Jared je mrtvý.“

Zatímco Anders vstřebával novou informaci, Crocker si vytáhl z pravého předloktí dva skleněné střepy. Když zvedl oči a podíval se do zrcadla, uviděl agenta CIA, jak se drží za prsa, jako by dostal zásah kulkou.

„Cože?“

„Jared je mrtvý. Nechal jsem ho ležet na ulici s vyteklým mozkem.“

„Co to, sakra – Jared? Ten mladý řídící agent?“

Crocker přidržel předloktí pod teplou vodou, pevně ho stáhl rukávem a čekal, až se krvácení zastaví.

„Pokoušeli se ho unést a došlo ke rvačce. Někdo ho strčil před autobus. Upadl na silnici. Měl rozdrcenou lebku.“

Anders zavrtěl hlavou, jako by stále nemohl pochopit. „Co to, sakra, povídáte? Tohle je hrozný. Kdo na něj zaútočil?“

„Nevím. Přinejmenším čtyři, ale možná i pět mladejch syčáků – blízkovýchodní typy. Jednomu z nich jsem prohledal kapsy. Nenašel jsem žádný doklady. Byla to naplánovaná operace, předem připravená.“

„Kde?“

„Na Torun, hned za rohem u bazaru Arasta. Ulice přeplněná lidma, za bílého dne. Nejdřív zaútočili na Jareda a potom šli i po mně.“ Crocker si ukázal na záda. „Pomozte mi sundat to triko.“

Zakrvácená látka se mu přilepila ke kůži. Anders mu ji pomohl pomalu odlepit.

„Za denního světla...“

„Jo, všude kolem byli lidi. Pěkně drzí sráči...“

„Jared byl jedním z našich nejlepších operativců,“ pronesl Anders smutně. „Jste si jistý, že je mrtvý?“

Když lem trika vytáhli až ke krku, Crocker si ho přetáhl přes hlavu. „Je mrtvej, Andersi. Je mrtvej. Ano.“

Anders vypadal, že každou chvíli začne brečet. „Nemůžu tomu uvěřit. Chudák Jared. Já... já... To je opravdu ošklivý šrám.“

„Měl jsem štěstí.“

Anders potřásl hlavou. „Janice nic neříkejte. Prosím. Ona a Jared si byli velmi blízcí. Společně prošli výcvikem na naší Farmě. Možná se spolu dali dohromady, chodili spolu, nebo něco takového. Měl bych uvědomit místní stanici.“

Anders se vzdálil do ložnice, kde tichým hlasem s někým telefonoval. Po deseti minutách se vrátil zpátky a zavřel dveře do koupelny.

„Sledovali vás až sem? Dokázal jste je identifikovat? Řekli vám něco? Prokázali se nějakým způsobem oni sami?“

„Ne. Ne. Ne. Ne,“ odpověděl Crocker. „Už jsem vám to povídal.“

„Takže jste si nevšiml ničeho, co by nám pomohlo určit jejich totožnost.“

„Viděl jsem čtyři z nich. Dva na motorce, dva v dodávce. Byli to všechno mladí kluci, ale s výcvikem.“

Od vchodových dveří zazněl zvonek.

„Kdo je tohle?“ zeptal se Crocker, chystající se k obraně.

Janice šla otevřít. O chvíli později zaklepala na dveře koupelny. V rukou držela ručníky, lahvičku s peroxidem, obvazy a náplast.

„Jste si naprosto jistý, že nepotřebujete doktora?“

„Ne, tohle zvládnou sám. Díky.“ Byla hezká, s rovnými vlasy až na ramena.

„Budeme pokračovat dál?“ obrátil se k Andersovi.

„A s čím?“

„S tou poradou. Poradou, na kterou jste nás svolal. Má tu být i můj kolega Akil.“

Kdesi v koutě jeho mozku se ozval poplašný zvonek.

„Hmm... tohle. Nevím.“ Anders se rychle podíval na hodinky. Nejnovější zprávy ho zjevně vyvedly z rovnováhy.

„Možná by bylo dobré nechat to na potom,“ navrhl Crocker.

Anders se zamračil a zavrtěl hlavou. „Ne, ne, to nemůžeme. Náš zdroj nám přinese naprosto zásadní informace. Důležité důkazy. Pokud vím, hned potom se vrací zpátky do Damašku.“

„Tak dobře. Jdu se připravit.“

„Zatraceně,“ pokračoval Anders. „Jsem z toho úplně rozhozený. Ještě ráno jsem s Jaredem mluvil. Podle plánu měl po téhle misi dostat volno na zotavenou.“ Obličej měl šarlatově rudý a vypadal, jako by chtěl začít řvát.

„Po jaké misi?“

„To brzy zjistíte.“

„Působil na mě jako parádní kluk.“

„Jo... energický, chytrý. Byla s ním legrace. Je to opravdu obrovská ztráta.“

Zatímco Anders přicházel do varu, Crocker se začal zklidňovat.

„Fajn,“ řekl. „Jestli se ta porada bude přece jen nakonec konat, budu si muset půjčit košili.“

„Načasování nestojí za nic, já vím. Dospěl jsem ale k názoru, že náš zdroj nám přináší informace, které v daném světle vyžadují okamžitou reakci.“

„Čím tmavší odstín, tím lepší... Myslím ta košile.“ Při volbě šatníku Crocker obecně tíhl k černé barvě, ale s tím, co mu vyhovovalo, neměl jeho současný důvod pranic společného. Tmavá barva měla zamaskovat krev ze zad, pokud by začala prosakovat skrz.

„Dobře.“

Anders pomohl Crockerovi očistit záda a zajistit obvazy. Když skončili, znovu se podíval na hodinky. „Podle plánu mají